

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

Το «Ευρωπαϊκό Τσίρκο» είχε προσλάβει για τις γιορτές ένα σωρό καινούργια πρόσωπα: σειζήδες, καθαλλάρηδες, λακέδες της «πίστας» κι' ένα παράξενο νέο με χλωμό πρόσωπο, για κλόουν. Αυτός ο νέος είχε στ' αλήθεια κωμικό πρόσωπο και πολύ γελοία εμφάνιση, μά δεν είχε διόλου χιούμορ όταν παρουσιαζόταν στο στίβο του τσίρκου, ανάμεσα στους θεατάς. Βέβαια, ήξερε να κάνει τουμπες, να στριφογυρίζει με το κεφάλι καταγής και τα πόδια στον άερα, να δέχεται μ' απάθεια ήχηρά χαστούκια, μά δεν είχε μέσα του τη φωτιά του αληθινού άρτίστα, το μπρίο, το κέφι, ενός αληθινού παληάτσου. Στο παίξιμό του είχε κάτι τ' σκληρό, τ' άκαμπτο, τ' αδέξιο. Γι' αυτό, εκείνο τ' θράδυ, ο διευθυντής του τσίρκου παρουσιάσθηκε ξαφνικά στο τροχόσπιτο 19, πού χρησίμευε και για καμαρίνι στους παληάτσους, για να δώσει μερικές συμβουλές στον καινούργιο ήθοποιό του.

— Δεν είνε εδώ ο Τίτο; ρώτησε κάποιον πού έστεκε στην πόρτα.

Ο Τίτο, μόλις άκουσε τ' όνομά του, παρουσιάσθηκε μπροστά στο διευθυντή του, μισοθαμμένος, με κόκκινα αυτιά και μιά σουθλερή ψευτική μύτη.

— Άκουσε, φίλε μου... του είπε τότε ο διευθυντής. Κάνεις μεγάλη φασαρία στην «πίστα», μά καθώς θά είδες, ο κόσμος δεν γελάει με τις φωνές σου και τις τουμπες σου. Θέλει και χιούμορ στά λόγια, έξυπνάδα, έτοιμότητα. Πρέπει ν' αλλάξεις παίξιμο, άλλοιώς δεν θά μπορέσω να σε κρατήσω περισσότερο.

— Ε, νά, έκανε ο Τίτος, δίχως να στενοχωρηθί από αυτό τ'ό μάλλωμα, πρέπει να σάς πω πως δεν έκανα ποτέ άλλοτε τόν παληάτσο... Ο πατέρας μου ήθελε να με μάθη γράμματα, μά εγώ είχα άλλα σχέδια στο νου μου... Και γι' αυτό έφυγα μιά μέρα από κοντά του.

— Μπράβο! έκανε ο διευθυντής, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Και γιατί δεν μου τ'ό είπες από την πρώτη στιγμή;

Ο Τίτο δεν θρήκε τ'ό θάρρος να τ'ό δώσει μιά απάντησι. Με μιά θανάσιμη άγωνία, έξακολούθησε να θάφη τ'ό πρόσωπό του μπροστά σ' ένα σπασμένο καθρέφτη.

— Άς είνε...! έκανε πάλι ο διευθυντής τ'ό τσίρκου. Προσπάθησε άπόψε να κινή τόν κόσμο να γελάση, γιατί άλλοιώς, αύριο...

Κι' έφυγε, δίχως ν' άποτελειώση τή φοβέρα του.

Ο Τίτο ανατρίχιασε, μά δεν είπε πάλι τίποτε. Κ' ή αλήθεια είνε τώρα πως δεν είχε ξαναπαίξει σε τσίρκο, ούτε ήταν από οικογένεια σαλτιμπάγκων. Προσωπικοί λόγοι τόν είχαν ανάγκασει να ζητήση καταφύγιο εκεί πέρα και να δεχθί μιά τέτοια θέσι, γιατί στα τσίρκα δεν πολυνοιάζονται για τ'α πιστοποιητικά τών ήθοποιών κι' από πού κρατάει ή σκούφια τους. Θά δεχόταν μάλιστα να κάνη και τ'ό σειζή άκόμη ή τ'ό λακέ της «πίστας» πού κρατάει τις σκωινένιες σκάλες και ξεδιπλώνει τ'α χαλιά, για τις κουτροβάλες τών παληάτσων.

Εκείνο τ'ό θράδυ, λοιπόν, έπρεπε να πετύχη με κάθε τρόπο. Ο Τίτο αναστέναξε με πίκρα. Από τ'ό πρωί είχε μάθει πως ο Τσοκολάτ, ο πρώτος παληάτσος τ'ό Ιπποδρομίου, είχε άρρωστήσει. Αυτός δέ, όπως φαινόταν, θά τόν αντικαθιστούσε και θά φέραγε τ'ό φαντασμαγορικό κοστούμι του με τις τρέμουσες... Ο Τίτο στέναξε άκόμη μιά φορά. Ένα μήνα τώρα τόν είχε τσακίσει ή γρουσουζιά, ή άτυχία. Και μη δίνοντας καμμιά απάντησι στα λόγια τών συναδέλφων του, άρχισε να ψάχνη στις άναμνήσεις του για να θρή τίποτε «άστεία», με τ'ό σκοπό να τ'α ξεφουρνίση τ'ό θράδυ για να κάνη τόν κόσμο να γελάση.

— Δεν υπάρχει άλλη λύσις... είπε στον έαυτό του. Η πρέπει να πετύχω, ή πρέπει να τ'ό σκάσω κρυφά από εδώ πέρα...

* * *

Τ'ό θράδυ, οί άλλοι παληάτσοι, περίμεναν στο τροχόσπιτο τ'ό σινιάλο για να κάνουν τήν εμφάνισί τους στο στίβο. Μερικοί έσιαχναν τ'α πολύχρωμα κοστούμια τους. Άλλοι έβαφαν πιδ άσπρο τ'ό πρόσωπό τους.

— Τί τυχεροί πού σου είνε κάτι άνθρωποι!.. παρατήρησε ένας από αυτούς. Έρχονται ξαφνικά στο τσίρκο, δίχως να ξέρη κανείς από πού και χόπι! τούς λανσάρουν άμέσως πρώτους παληά-

τσους!...

— Έλα τώρα... Άσε τις γκρίνιες!... έκανε ένας άλλος παληάτσος, γέρος πειά, πού είχε βαρεθί από αυτές τις αιώνιες ιστορίες.

Και, γυρίζοντας προς τόν Τίτο, άλλαξε θέμα όμιλίας και τ'ό είπε:

— Διαβάσατε τις έφημερίδες; Κάποιος λωποδύτης έσπασε τ'ό ταμείο τ'ό σταθμού της Λουρβίλ, εκεί πού παίζαμε τήν περασμένη έβδομάδα... Ο Τίτο, μπροστά στον καθρέφτη, έξακολούθησε να κυττάζη τή μεταμφίεσί του, χωρίς να κάνη τόν παραμικρό μορφασμό. Έκλεψαν τ'ό ταμείο τ'ό σταθμού της Λουρβίλ; Μπα! Γι' περιέργο!...

Έκείνη τή στιγμή χτύπησε τ'ό κουδοϋνι. Οί παληάτσοι έπρεπε να παρουσιασθούν στο στίβο. Ο Τίτο παράλυσε από τήν άγωνία. Περίμενε λίγο νάρθη ή σειρά του κι' ύστερα, σαν αυτόματο, προχώρησε και άρχισε να παραπατάη μέσα στο έκτυφλωτικό φως τών προβολέων. Μερικοί θεαταί, θρήκαν άστείο αυτόν τόν φόβο του και ξεσπασαν σε γέλια.

— Καλημέρα σας! έκανε τότε ο Τίτο στην όμορφη ίππεύτρια, πού καθόταν πάνω στο άλογό της και τόν περίμενε. Δεσποινίς, τ'α συγχαρητήριά μου!...

Έκανε να γείρη, για μιά υπόκλισι, μά έχασε τήν ισορροπία του και σωριάσθηκε φαρδύς-πλατύς πάνω στην «πίστα» τ'ό τσίρκου. Όλοι οί θεαταί ξεκαρδίστηκαν από τ'α γέλια.

— Τί νέα, κύριε Τίτο; τόν ρώτησε ή ίππεύτρια.

— Ω! Τίποτε... Τίποτε... έκανε μ' ένα μυστηριώδες ύφος. Εκτός αν σάς ενδιαφέρει μιά μικρή ιστορία πού μου διηγήθηκαν. Ξέρετε τί διαφορά υπάρχει ανάμεσα σ' ένα χάρτινο δεκάφραγκο κι' ένα άστυφύλακα;

— Όχι, κύριε Τίτο, τ'ό άπάντησε ή ίππεύτρια.

— Κι' έσείς, κύριε διευθυντά;

— Όχι, βέβαια!

— Ε, λοιπόν, έκανε ο παληάτσος, ανοίγοντας τ'α χέρια του, με κωμικό τρόπο, δεν υπάρχει καμμιά διαφορά!...

— Γιατί; άπόρησε ή όμορφη ίππεύτρια.

— Για τρεις λόγους! τής άπάντησε ο Τίτο. Ο πρώτος είνε ότι ένα χάρτινο δεκάφραγκο είνε μπλε σαν τή

στολή ενός άστυφύλακα. Ο δεύτερος, ότι έχει έναν αριθμό!...

— ...όπως ένας άστυφύλακας! έξακολούθησε ο διευθυντής τ'ό τσίρκου.

— Κι' ο τρίτος; ρώτησε ή ίππεύτρια, περιέργη.

— Νά, έκανε ο Τίτο, δεν θρίσκει κανείς ποτέ, όταν είνε άνάγκη, ούτε ένα άστυφύλακα, ούτε ένα δεκάρικο!..

Οί θεαταί, κατενθουσιασμένοι, έξεσπασαν άμέσως σε άτελείωτα χειροκροτήματα. Η όρχήστρα τότε άρχισε να παίζη ένα άθλητικό έμβατήριο κ' ή ίππεύτρια έξακολούθησε τ' άκροβατικά της γυμνάσματα. Ο διευθυντής τ'ό τσίρκου χαμογελοϋσε ευχαριστημένος. Ο μόνος πού χαμογελοϋσε ειρωνικά, ήταν ένας σοβαρός κύριος πού έστεκε στην είσοδο τ'ό στίβου.

Ο Τίτο προχώρησε σε λίγο, ύστερ' από μερικές τουμπες κι' έκανε να βγη για να γυρίση στο καμαρίνι του.

— Μπράβο! τ'ό ψιθύρισε ο διευθυντής του, πού περνούσε κείνη τή στιγμή κοντά από τόν σοβαρό κύριο. Κάνεις όμορφα άστεία.

— Ά, ναί! Παραδέχτηκε κι' ο άγνωστος, με τ'ό ίδιο μυστηριώδες ύφος.

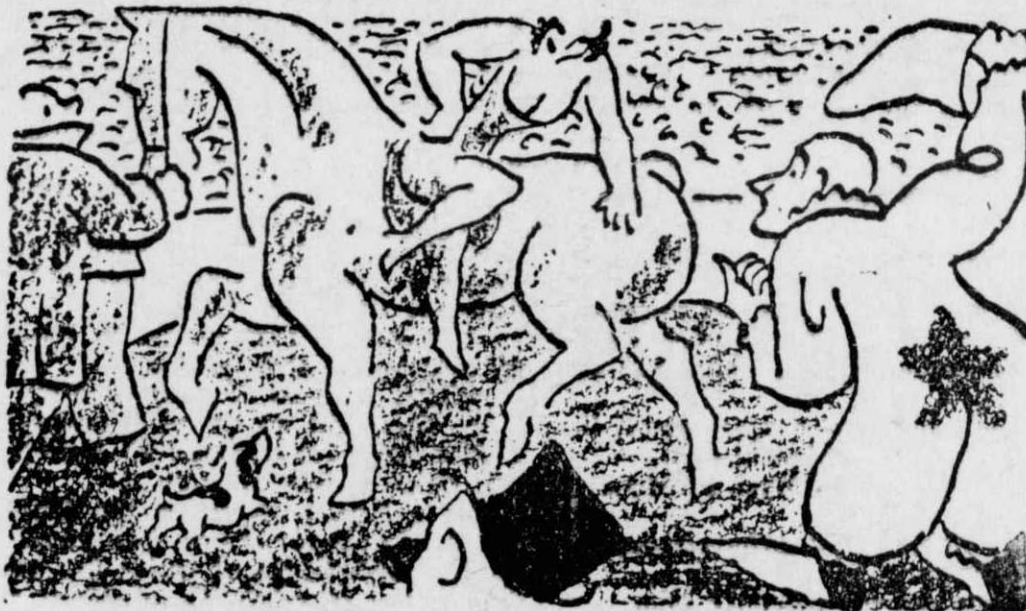
— Αυτή ή ιστορία με τ'ό δεκάρικο είνε πρώτης τάξεως! συνέχισε ο διευθυντής του. Άφου γέλασα κι' εγώ από τήν καρδιά μου!... Πώς λές; Ένα χάρτινο δεκάρικο είνε μπλε σαν άστυφύλακας, έχει έναν αριθμό, όπως ο άστυφύλακας και τρίτο;...

— Δεν θρίσκει κανείς ποτέ, όταν είνε άνάγκη, ούτε ένα δεκάρικο, ούτε ένα άστυφύλακα... εξήγησε ο παληάτσος.

— Μοϋ φαίνεται πως κάνετε λάθος, κύριε Τίτο, τ'ό είπε άπότομα ο σοβαρός κύριος. Τους άστυφύλακες τούς θρίσκει κανείς μπροστά του, άκόμη κι' όταν δεν τούς χρειάζεται... Μοϋ κάνετε τή χάρι να με ακολουθήσετε...

— Άς άποφύγουμε τ'ό σκάνδαλο! τ'ό ψιθύρισε άμέσως ο

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 44)

ΛΥΚΟΣΚΥΛΛΑ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!...

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 25)

δρόμους, πράγμα που εσήμαινε ότι εκεί κοντά ήταν το σπίτι του κυρίου τους, μέσα στο οποίο έσπευδαν να κρυφτούν, μαζί με το πιστόλι που είχαν κλέψει.

Έτσι λοιπόν ανέκαλυψαν το σπίτι του λαθρεμπόρου Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή κι' έμαθαν από τους συνενόχους του ότι ο ίδιος είχε γυμνάσει τα λυκόσκυλλα του, ύπομονετικά, επί ξένη μήνες, να κλέβουν τα πιστόλια από τις κελεμπίες των ιθαγενών. Έπειτα, κάθε νύχτα, τὰ άφηνε ελεύθερα για να δράσουν και πολλές φορές τὰ συνώδευε και σ' άλλες συνοικίες. Τα πιστόλια δὲ που μάζευε μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο, τὰ πουλούσε, πολλές φορές, και στα ίδια θύματά του, που δὲν τολμούσαν να τὸν καταγγείλουν στην αστυνομία.

Επίσης οί αστυνομικοί έπληροφορήθησαν από άλλους ιθαγενείς ότι τόσο ο Σουλεϊμάν, όσο και ο σκύλλος του ήταν ο φόβος και ο τρόμος τής συνοικίας και ότι ο ένας ξεπερνούσε τὸν άλλον στην σκληρότητα.

Μὰ δὲν είχε μόνο ο Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή έναν έγκληματικό τέτοιο λυκόσκυλλο. Και πέντε άλλοι λαθρεμπόροι τής Ίνιδος είχαν γυμνάσει με τὸν ίδιο τρόπο τὰ σκυλλιά τους και κατάκλεβαν τούς ιθαγενείς. Αυτὰ τὰ λυκόσκυλλα είχαν πράγματι μιὰ έξυπνάδα που προκαλούσε κατάπληξι. Οί αστυνομικοί άγωνίστηκαν παραπολύ ώσπου να κατορθώσουν να τὰ συλλάβουν. Όλα τους είχαν συνηθίσει στο κλέψιμο τῶν πιστολιῶν και ἤσαν έτσι πιὸ τρομερά και πιὸ μυστηριώδη από τούς νυκτοκλέφτες. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ότι παρ' όλες τῖς προσπάθειες τῶν αστυνομικῶν, τὰ σκυλλιά αυτὰ δὲν μπορούσαν να ξεχάσουν με κανένα τρόπο τῖς «κακές», τῖς έγκληματικές αυτὲς συνήθειές τους κι' έτσι ο διευθυντὴς τής αστυνομίας τής Ίνιδος υποχρεώθηκε να διατάξη τὴν εκτέλεσί τους...

Όσο για τούς λαθρεμπόρους που είχαν θέσει σ' εφαρμογή τὸ σατανικό αυτό σχέδιο να κλέβουν με τὰ λυκόσκυλλά τους τὰ πιστόλια τῶν ιθαγενῶν, τιμωρήθηκαν παραδειγματικά και στάλθηκαν για δέκα χρόνια στα κάτεργα τοῦ Ουάφ-Μπελέσι.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΕΛΛΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 29)

μπορέση να κάνη τὸ ταξίδι ὡς τὸ Σουδάν και να ζήση στη χώρα που «πέθανε» ο μοναδικός της «έρως»!

Ο Τόμου δὲν ἔδωσε σημασία στα λόγια της κι' απέφυγε πειὰ να τὴν συναντήση. Μ' αυτὴ ἡ απρόοπτη εμφάνισις τής Κέλλυ στη ζωή του ταραξε τὸ λογικό. Για να τὴν ξεχάση άρχισε να πίνη περισσότερο, να παραμελῆ τὴ δουλειά του και να μὴν ενδιαφέρεται για τίποτε. Έτσι δὲν άργησε να καταστραφῆ.

Ο Τόμου Μόραν κατάντησε ἔπειτα από λίγο ο πιὸ φτωχὸς χρυσοθήρας. Ἐφτασε δὲ μέχρι τοῦ σημείου να ζητᾶ δανεικά από τὴν γρηά άλεπου, τὸν Γκάρνερ. Μὰ αυτὸς για να τοῦ δώση ένα νόμισμα τὸν ἐξευτέλιζε και τὸν κοροϊδευε σαν σκλάβο.

Κι' ο Μόραν που πάντα δὲν χώνευε αυτὴ τὴ γρηά άλεπου ώρκίστηκε να τὸν «ξεκαθαρίση». Ἄλλωστε αυτὸς ήταν ο άνθρωπος που με τὴν σατανικήν ιδέα τής «δοκιμασίας» τής Κέλλυ τοῦ είχε καταστρέψει τὴ ζωή.

Και μιὰ μέρα σκότωσε τὸν Γκάρνερ για να ἡσυχάση από τούς ἐξευτελισμούς του.

Ἡ δίκη τοῦ Τόμου Μόραν ήταν απλὴ και σύντομη. Ο σύζυγος τής Κέλλυ δὲν σκοτιζόταν να κάνη ανακρίσεις και ν' άνοιξη ιστορίες με τούς χρυσοθήρες. Ἡξέρε ότι ὅλοι τους ἤσαν κατεργάρηδες. Και διέταξε τὴν «εκτέλεσι» αυτοῦ τοῦ έγκληματία.

Ένα μόνο πράγμα δὲν μπορούσε να ἐξηγήση: τὴν ἀπελπισία τής γυναίκας του. Ἡ Κέλλυ ήταν ἀπαρηγόρητη για τὸν θάνατο τοῦ Τόμου και πέθανε ἔπειτα από λίγο από μαρασμό, χωρίς ὅμως να προδώση τὸ μυστικό της. Κι' έτσι τελείωσε ἡ ιστορία αυτοῦ τοῦ χρυσοθήρα που είχε ἀποκτηνωθῆ τόσο από τὴν μανία τοῦ χρυσοῦ, μὰ και που τιμωρήθηκε τόσο σκληρά για τὸ ἄσχημο παιγνίδι που είχε παίξει στο μόνο πλάσμα που τὸν άγαπούσε.

ΕΓΚΤΑΡ ΡΟΜΠΕΨ

ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ» ΤΟΥ «ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΚΛΑΜΠ»

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

σᾶς παρακαλῶ να ξεχάσετε τὰ λόγια μου. Όχι, δὲν ἤθελα να σᾶς προσβάλω.

— Θα τὰ ξεχάσω, τ' άπάντησε με πείσμα ἡ Μάμπελ.

Και ξαφνικά ἔγειρε τ' άμορφο κεφάλι της στὸν ὤμο του και ἔξ-

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 8)

τραῦμα στὸν δεξιὸ κρόταφο από τὸ ὄπιο και είχε προέλθει ὁ θάνατός. Δίπλα ἀκριβῶς από τὸ πτωμα ἀνεκαλύφθη ένα μικρὸ γυναικεῖο πιστόλι. Έκ πρώτης ὄψεως φαινόταν ότι ἐπρόκειτο για μιὰ κοινὴ αυτοκτονία. Ἄλλωστε στην τσάντα τοῦ θύματος ὄρεθθη ένα σχετικὸ σημείωμα, στο ὄπιο ἡ «αυτόχειρ» ανέφερε ότι αυτοκτονεῖ για λόγους αισθηματικούς.

Ἡ «μῖς» Ρού που ανέλαβε αυτὴν τὴν ὑπόθεσι δὲν φάνηκε καθόλου εὐχαριστημένη, οὔτε από τὴν γνωμάτευσι τοῦ ἱατροδικαστοῦ, οὔτε από τὴν ἐξέτασι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

— Μιὰ γυναίκα, όταν θέλη ν' αυτοκτονήση, ποτὲ δὲν καταφεύγει νύκτα, με ἔξωμη τουαλέττα στο Χάυδ Πάρκ, τούς ἐξηγήσε. Ἄκόμη και στην τελευταία της στιγμὴ σκέφτεται τὴν ὡμορφιά της. Πριν να πεθάνη λοιπὸν θα περιποιηθῆ ἐξαιρετικά τὸν ἑαυτὸ της και θα φροντίση και νεκρὴ να διατηρήση τὴν γοητεία της. Καμμιά δὲν θα τολμούσε να κυλισθῆ μέσα στα χρώματα και να τὰ θάψη με τὸ αἷμα της. Εἶμαι βέβαιη λοιπὸν ότι δὲν πρόκειται περι αυτοκτονίας.

Οί συνάδελφοί της γέλασαν μ' αυτὸς τούς συλλογισμούς της. Ὡστόσο ἡ «μῖς» Ρού Σκότς κατάρθωσε να ἐξακριβώση τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος και να διαπιστώση δι ἐπρόκειτο περι ἐγκλήματος. Αυτὴ ἡ νέα ὠνομαζόταν Μάρλυ Ἄνιους και είχε παρασυρθῆ στο Χάυδ Πάρκ από μιὰ φίλη της τὴν Κέλλυ Μπέριλ, ἡ ὁποία τὴν είχε δολοφονήσει για να τὴν ἐκδικηθῆ που τὴς είχε πάρει τὸν φίλο της. Αυτὴ είχε γράψει και τὸ σημείωμα που εὑρέθηκε στην τσάντα τής νεκρῆς.

Όσο για τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τής Μάρλυ, που ὑπῆρχαν πάνω στο πιστόλι, καθὼς ὡμολόγησε ἡ δολοφόνος της, αυτὴ με τὸ μαντῆλι της καθάρισε τὰ δικά της δακτυλικά ἀποτυπώματα και ὕστερα ἔσφιξε τὸ πιστόλι στο δεξι χέρι τής νεκρῆς! Ἐτσι ἔμειναν πάνω σ' αυτό τὰ ἴχνη του και ἡ αστυνομία νόμισε ότι ἐπρόκειτο περι αυτοκτονίας!

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ἡ γυναίκες αστυνόμοι εἶνε δαίμονες, γιατί συνδυάζουν μαζί με τὸ ταλέντο τῶν αστυνομικῶν και ὄλην τὴν γυναικείαν πονηρίαν τους!

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 9)

Τίτο με θραχνὴ φωνή. Ἄϊστέ με ν' αλλάξω μιὰ στιγμὴ κι' ἔρχομαι μαζί σας ὅπου θέλετε...

Ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου δὲν μπορούσε να πιστέψη στ' αυτὰ του.

— Μὰ τί τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχος στο γέρο παληάτσο που ἔστεκε δίπλα του. Αυτὸς ο κύριος, ὅπως μου εἶπε, ἦρθε για να δὴ τὸ προσωπικό μου...

— ...και να πιάση τὸν Τίτο. Συμπλήρωσε ο γέρος παληάτσος. Ναι, ναί... Δὲν διαβάσατε τῖς ἔφημερίδες; Κάποιος ἔσπασε τὸ ταμειὸ τοῦ σταθμοῦ τής Λουρβίλ. Μὰ δὲν είχε τύχη. Τὸ ταμειὸ ἦταν ἄδειο!... Ἐ, λοιπὸν, αυτὸς ο λωποδύτης...

— Εἶνε ο Τίτο! στέναξε ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου, ἀπαρηγόρητος που ἔχανε τόσο ξαφνικά τὸν καλύτερο κλόουν του.

Κ' ἦταν ἀλήθεια: ο Τίτο, είχε καταφύγει στο ἵπποδρόμιο για να κρυφτῆ ἀνάμεσα στους σαλιτιμπάγκους. Μὰ κι' αυτὴ τὴ φορά δὲν είχε τύχη. Και κλείσθηκε στη φυλακή για ἔξη μήνες.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

σπασε σ' ένα παιδικὸ κλάμα. Ἐκλαιγε από τὴ χαρά της, από τὴν δυνατὴ συγκίνησι που τὴς είχε προκαλέσει αυτὴ ἡ ἐξομολόγησι τοῦ Τέντυ. Ἐκλαιγε ἀκόμη από τὸ πείσμα της γιατί δὲν ἤθελε να τοῦ ὁμολογήση ὅτι κι' αυτὴ τὸν είχε ἀγαπήσει. Κι' όταν αυτὸς τής πρότεινε να γίνη γυναίκα του ἡ Μάμπελ τοῦ δήλωσε με καμία:

— Όχι! Όχι! Χώλιες φορές ὄχι, γιατί με βασάνισες με τὴν περιφρόνησί σου και τὴν ἀδιαφορία σου!

Ἄλλ' ἄφησε τὸν Τέντυ να τής κλείση τὸ στόμα μ' ένα παθητικὸ φιλί. Και τ' αυτοκίνητο ἐξακολούθησε να τρέχη πάνω στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, στὸν δρόμο που τούς ἀδηγοῦσε πρὸς τὴν εὐτυχία τους.

Μετὰ από λίγες μέρες, ὡστόσο ἀγγεγέλιθησαν ἐπαισίμως οί γάμοι τους. Και τὸ «Σπόρτινγκ Κλάμπ» ἔχασε τὴν πιὸ ὡμορφη και τὴν πιὸ χαριτωμένη ἀθλήτριά του, γιατί είχε φύγει με τὸν ἄνδρα της για ένα μακρινὸ ταξίδι μέλιτος ἐκεῖ κάτω στα μαγευτικά νησιά τῶν Χαβάι.

ΤΖΩΝ ΚΡΑΨΣΛΕΡ